

LEGIE

Kristýna
SNĚGOŇOVÁ

František
KOTLETA

AMANDA

**KRISTÝNA
SNĚGOŇOVÁ**

LEGGIE

AMANDA

Kristýna
SNĚGOŇOVÁ

LEGIE

AMANDA

FANTASTICKÁ
ÉPOCHA

Copyright © Kristýna Sněgoňová, 2020

Illustrations © Žaneta Kortusová,

Jiří Arbe Miňovský, 2020

Cover art © Jiří Arbe Miňovský, 2020

Czech Edition © Nakladatelství Epoque, Praha 2020

ISBN 978-80-7557-976-8 (print)

ISBN 978-80-7557-996-6 (ePub)

ISBN 978-80-7557-997-3 (mobi)

ISBN 978-80-7557-998-0 (pdf)

ČÁST PRVNÍ

***RYCHLE DOVNITŘ,
RYCHLE VEN***

Namathé

Vodička spokojeně poplácal řídicí pult. „Přistáli jsme, kapitáne.“

„Těžko si nevšimnout,“ konstatovala Aga a já s tou šupinatou potvorou musel pro jednu souhlasit.

„Kapitáne?“

Nepozvracel jsem se jen díky tomu, že jsem se Giuseppeho kuchyni prozíravě vyhýbal, takže jsem neměl co zvracet. To, co posledních pár dní servíroval, ostatně vypadalo, že už to vyvracel někdo přede mnou. I tak jsem měl pocit, že mi po šíleném přistání žaludek vytéká nosem. Oddechl jsem si, když se ukázalo, že je to jen krev.

„Kapitáne!“ zopakoval Vodička.

Uvědomil jsem si, že mluví na mě, a rozšmuldal jsem si krev rukávem. Skrže průzor nad řídicím pultem jsem rozeznal jenom zvířený písek.

Tohle bylo první přistání výsadkového modulu Kraksny pod mým velením.

Vrchol mé skvěle nastartované kariéry analytika v BIS přišel nečekaně brzy vinou enlilské

invaze na Zem. Snažil jsem se přežít jako kápo na těžební planetě, kde mnou i kuchař pohrdal tak, že mi chcal do jídla. Nebo aspoň do toho, čemu jsme ve snaze o zachování zdravého rozumu jídlo říkali. Stal se ze mě enlilský poskok do-držující jejich řád nazývaný skar, byť jen na oko ve snaze dostat se těm modrým parchantům na kobylku. A z něj postupně – díky jednomu rutašovi, pavoukovitému stvoření s hlavou jako balón – uprchlík, potom mstitel a nakonec kapitán vesmírné lodi. Ve službách Bezpečnostní informační služby jsem sice kapitán hodností byl, ale moje práce neměla s vedením plavidel nic společného. Tím méně kosmických.

Ve skutečnosti jsem měl jen kapitánský průkaz kategorie B určený pro plavbu v chorvatských vodách, takže pro mě bylo velení kosmické lodi novinkou.

Moje posádka to pochopila velmi rychle a *kapitáne* mi v ní neříkal snad nikdo.

Chana Aga, jediná mimozemšťanka mezi námi, se omezovala na jednoslovnou komunikaci, aniž mě oslovovala, a když už, většinou jako *maso*. Vodička, který se stal díky zkušenostem z Vítkovických železáren a znalostem získaným od rutašů naším pilotem a technikem, si povídal převážně s lodí, takže se na mě obracel málokdy. Gerasim zůstal možná trochu poťou-

chle u *kápa*, což mi vyhovovalo, protože jsem si na něj navzdory všem těm sračkám na těžební planetce zvykl. Kuchař si zase zvykl močit mi do jídla a evidentně v tom pokračoval, i když jsme doly na chepit nechali za sebou. Možná věřil, že pak separát chutná líp. Jediné, co jsem mohl říct, bylo, že nechutnal o moc hůř. Nadávání na společné večere stmelovalo posádku, takže díky Giuseppemu byly vztahy na palubě lodi, která měla za sebou nejen nejlepší roky, ale i roky, během nichž nehrozilo, že se rozpadne, když si na můstku někdo krkne, vyloženě vřelé.

„Tohle bylo přistání?“ ujistil jsem se.

„Hladký jako dětská prdelka,“ pochválil se Vodička. Nikdo jiný se ostatně k pochvale nechystal.

Napadlo mě, jestli mu mohli rutašové při léčbě rakoviny z chepitu poškodit mozek, takže poslední čtvrt hodinu vnímal jinak než my, nebo jestli jen nestačil dokonale pojmout technické znalosti mimozemského druhu, jehož hlava byla větší než všechny naše dohromady, a tak po většinu času mačkal náhodná tlačítka a za úspěch považoval, že jsme přežili. Možná ale jen byly dětské prdelky na Ostravsku výrazně drsnější než jinde.

Aga si rozepnula bezpečnostní popruh a zvedla se z křesla jako by nic. I když u ní těžko soudit,

protože výraz v podstatě neměnila. Za posledních pár dní jsem se naučil rozlišovat jen dva – nasranost a nasranost, která vzbuzovala strach i ve mně. Sice s námi spolupracovala, na oplátku za to, že se pro ni Bohdan, můj parták ze Země, obětoval, ale nadšená z toho nebyla. A ani se nepokoušela předstírat opak. Nebýt Bohdana, který jí zachránil život a jí tak podle chanského morálního kodexu kor-fa vznikl vůči lidskému druhu dluh, asi by mi místo služby dávno utrhla hlavu, což často a ráda opakovala.

Kdyby se mi nehodilo, že občas někomu tu hlavu utrhne doopravdy, s radostí bych ji vysadil na prvním měsíci. Pokud by na něm Vodička dokázal přistát.

Statečně jsem dvouapůlmetrovou příšeru napodobil a rozechvělou rukou stiskl přezku popruhu. Snažil jsem se před posádkou nedat najevo, že mnou přistání zacloumalo víc než panák absintu, který jsme na střední míchali s Alpou – Vodička možná pilotoval stejně mizerně, jako Giuseppe vařil, ale já na tom nebyl o moc líp, co se velení vesmírné lodi týkalo, a tak jsem si ho nedovolil kritizovat.

„Já, Gerasim a Aga půjdeme domluvit předání chepitu, ostatní tu zůstanou,“ rozhodl jsem.

Ještěrka se zašklebila – neměl jsem ani páru o tom, jak, kde a s kým předávka proběhne, na-

tož abych ji mohl jakkoliv ovlivnit. Celé to byla chanina iniciativa, hodlal jsem se ale tvářit, že mám věci pod kontrolou, i kdyby jen proto, že to Agu vytáčelo. To se mi totiž líbilo.

Vodička kývl. Na rozdíl ode mě a Gerasima ho nejspíš možnost spočinout nohou na povrchu planety zvané Namathé zas tak nelákala. Přednost dával přehrabování se ve vnitřnostech vesmírného křápu, který jsem nechápal a jen jsem doufal, že on ho chápe aspoň trochu. Kraksnu už prolezl horem dolem, ale výsadkové plavidlo, Malá Kraksna, které jsme pro sestup z orbity Namathé použili, skýtalo spoustu možností k otestování rutašských znalostí. Kraksnu jsme nechali zaparkovanou dost daleko od Namathé, aby neupoutala něčí pozornost.

I tak jsem se dědka rozhodl vzít ven aspoň prostřednictvím komunikátoru, který jsem si zasunul do ucha – stát se mohlo cokoli a spojení s technikem na palubě se vždycky hodilo.

Giuseppe se neobtěžoval účastnit se prvního přistání výsadkového plavidla s námi a buď v lodní kuchyni, nebo ve své ubikaci se věnoval věcem, o kterých jsem nechtěl nic vědět. O spojení s ním jsem naopak nestál vůbec a to, že jsem po každé snídani cítil v puse podivnou pachut', přátelství zrovna neutužilo. Pro jednu jsem byl rád, že se chodbami nerozléhá jeho

zpěv, který mně osobně rval uši, a my z lodi vyklouzujeme, aniž bych mu musel vysvětlovat, proč ho nechci vzít s sebou.

Aga beze slova vyrazila z můstku, nejspíš zkontrolovat, jestli boxy s chepitem uložené v nákladovém prostoru Malé Kraksny krkolonné přistání přežily. Namathé, planetu ve vzdáleném koutu enlilského sektoru, vybrala pro předání po dohodě se svým kontaktem v chanském hnutí odporu. Co jsem pochopil, byla ta nenápadná pouštní planeta jako stvořená pro rallye v písečných dunách a všemožné šméčko. Proslula obchodem s otroky ze všech koutů vesmíru. Nošení zbraní bylo sice omezeno jen na místní pořádkovou službu, ale pořádek na Namathé rozhodně nebyl a mezi legální platidla patřily krom zлата a platiny, kterými jsme byli vybavení my, i drogy a orgány všech možných mimozemských druhů.

Mimo pár malých pouštních měst byla planeta posetá umělými, nákladně udržovanými oázami s dokonalou atmosférou, kam se většina místních nikdy nedostala. Namathé byla jedním ze středisek vesmírného obchodu, i když pochybného, a enlilům se vyplatilo tu zajistit prostředí, ve kterém se jedna ze stran neudusí nebo nevybuchne dřív, než se stihne dohodnout. Planetu podle osvědčeného konceptu spravova-

li už kdysi dávno podrobení šestirucí kulšešové, a dokud z ní do zbytku enlilského sektoru proudili otroci a daně, enlilové neměli proč do chodu Namathé zasahovat. Skar byl skar, ale kola enlilské nadvlády ve vesmíru roztáčela krev. A prachy.

I když jinak se Aga snažila nemluvit s námi o ničem, možná krom stížností na naše hygienické návyky a inteligenci, o Namathé nám naštěstí něco řekla. Pokaždé se u toho tvářila přezíravě a znechuceně, asi jako by se pokoušela diskutovat o smyslu života se švábem. V životopise pro ni musela služba člověku představovat skvrnu temnější, než byla moje roční brigáda v Mekáči na Pavláku, kor-fa nekor-fa. Jenže na předání chepitu jí záleželo a asi si domyslela, že když nás na setkání s divy pouštní planety aspoň trochu nepřipraví, budeme na eskalátorech vrískat hrůzou a v metru se modlit, aby nám neukradlo duši, jako když turisté z Bruntálu poprvé přijedou do Prahy. Poutat k sobě pozornost, a mít přitom nákladový prostor plný ukradeného chepitu, bylo poslední, co jsme potřebovali, a Aga si to uvědomovala.

S Gerasimem jsme se oblékli do čistých kombinéz, které nám připomínaly měsíce strávené na těžební planetce. Až na to, že nesmrděly, jako by v každé z nich předchozí vlastník um-

řel a nový ho zapomněl vyklepat. Vzhledem k tomu, že rutašové, jak nás poučil Apulunaš, neznali koncept studu, a pokud nepotřebovali těla chránit před vnějšími vlivy, vystačili si s nahotou, mohli jsme dopadnout hůř. I kdyby jen proto, že množství nohavic na overalu odpovídalo počtu našich nohou. Výrobník na Kraksně ale obsluhoval Vodička, takže jsem předpokládal, že výsledek přizpůsobil lidské anatomii. Aspoň dokud jsem v nákladovém prostoru nepotkal Agu. Při pohledu na ni mě napadlo, že si těmi svými tlapami nevzhledný overal přešila, potom mi došlo, že to, co máme s Rusem na sobě, by v nic smysluplného nedokázal přešít ani Armani.

Ještěrka byla oblečená do kožené bundy a kalhot. Vypadala jako Han Solo, kdyby ho hrál krokodýl. Připadal jsem si vedle ní jako někdo, kdo jí přišel vyvézt septik.

„Kdes to vzala?“ zeptal se Gerasim.

Aga se na nás ani nepodívala. „Ve výrobníku.“

„Ve výrobníku?“ zopakoval poručík šokovane. „Myslel jsem, že ten umí jen tyhle fáračky!“

„Výrobník ne,“ pochopil jsem, „ale dědek ano.“

„Chceš říct, že nás oblíká jak dělníky z Vítkovic, a my si přitom celou dobu můžeme vyrobit normální hadry? Chci se převlíct.“

„Já taky, ale jestli sis nevšiml, výrobník zůstal na lodi, a i kdyby měl u sebe Vodička náhodou kapesní verzi, nebudem čekat půl hodiny, než se nám vytiskne oblečení,“ zarazil jsem ho.

„Takže hodláš reprezentovat Zemi v montérkách?“

„Zemi budete reprezentovat vy, to žádné šaty nezlepší,“ setřela nás chana a vyrazila nákladovým prostorem.

„Ber to jako naše uniformy,“ poradil jsem Rusovi. „Možná nejsou pěkný, ale jsou praktický.“

„Pěkný nejsou určitě,“ stěžoval si Gerasim. „A praktický jsou, jen když si chceš během zachraňování lidstva odskočit něco vysoustružit. Nebo schovat do kapsy, mám jich tak miliardu.“

„Vodička ti na to asi přišil i ty moje, protože já nemám ani jednu.“

„Chci si stěžovat. Jsem tvůj zástupce, myslím to vážně.“

„A já tu stížnost vážně brát budu. Podej ji v úředních hodinách,“ doporučil jsem mu.

„Které jsou kdy?“ zeptal se Gerasim. „Slyšíš, kápo? Kde máš vůbec kancl?!“

Aga nás upozornila, že nám u kontroly při vstupu do města odeberou zbraně, čemuž jsme prozíravě předešli tím, že jsme všechny nechali na palubě výsadečového plavidla. Pocit, že jsem nahý v trní, to jen umocnilo, i když mi zůsta-

ly základy sebeobrany, všehoschopný Rus a víc než dvoumetrová, pancířovými šupinami pokrytá ještěrka, která by nás dokázala zlomit v pase oba. Spoléhal jsem na to, že pokud bude někoho lámat, nebudeme to my, ale jistý jsem si tím nebyl. Když jsem se občas pokoušel o kapitánování, dívala se na mě s takovým despektem, že se mi kor-fa zdála sakra křehká.

„Žádné zbraně?“ ujistila se chana naposledy. S obřími drápy, které mohla kdykoliv vysunout a u kontroly jí je nikdo nezabaví, byla vysmátá. Až na to, že se nikdy nesmála.

Zavrtěli jsme s Rusem hlavami v tak dokonalém unisonu, až to v Aze vzbudilo podezření.

„Nezapomeňte, že tresty za nošení zbraní jsou na Namathé obludné.“

„Chceš mě prohledat?“ nabídl Rus. „Svlíknou se, abys mohla...“

„To není potřeba,“ zarazil jsem ho. „Aga nám věří.“

„Nevěřím, ale nechci vidět vaše směšná těla nahá,“ řekla chana a asi posté zopakovala: „Obludné.“

Nebyl jsem si jistý, jestli tím myslí namathské tresty, nebo naše tělesné schránky. S obludností jsem měl spoustu zkušeností, ale vzhledem k tomu, jak důrazná Aga ohledně zbraní byla, jsem se rozhodl brát ji vážně.

Kdykoliv jsem měl v posledních měsících pocit, že začínám věcem kolem sebe rozumět, něco mě nakopalo do zadku. Nechtěl jsem skončit po krk zahrabaný do písku jen proto, že u mě při namátkové kontrole najdou revolver. Jediné, co jsme si u sebe nechali, byla část zlata, které nám tak laskavě zanechal mistr Zahri, noční vládce planety Simaja, a za které jsme se s Gerasimem chystali nakoupit všechno, co nám mohla Namathé nabídnout a co jsme si museli v posledních měsících odepřít.

„Neví, o co přichází,“ naklonil se ke mně poručík důvěrně.

Já si po víc než čtvrt roce stráveném na těžební planetě žádné iluze o svém vzhledu nedělal. „Jestli jí připadáme směšní i oblečení, nahatí to asi nezachráníme.“

„Mluv za sebe. A k smíchu jsme jen proto, že nás oblíká Vodička. Kdykoliv se chci vychcat, musím to celé...“

„Zmlkni už.“

Stiskl jsem tlačítko a dveře přechodové komory se pomalu otevřely. Zdálo se mi, že při tom celý výsadkový modul skřípe a vrže, a vzato kolem a kolem bych se moc nedivil, kdyby se po přistání, které nám dědek předvedl, Malá Kraksna rozpadla úplně. Rutašové nám sice vesmírnou loď a všechno její příslušenství

zmodernizovali, ale na špatných základech se těžko vystaví Tádž Mahal a při pohledu zvenčí jsme pořád působili jako šupáci, kteří si auto poskládali na vrakovišti. Na jednu stranu jsme aspoň nebudili nežádoucí zájem, protože jsme nevypadali, že je nás o co okrást, na druhou stranu jsem si při letu vesmírem připadal zas jako kluk ve škodovce, které uhnul a upadl výfuk, zrovna když chtěl holku poprvé vyvézt za město.

„Otvírám nakládací rampu,“ uslyšel jsem ve sluchátku Vodičku.

A pak vzdálený ruch, údery kovu o kov, kakofonii hlasů. Tím víc zvuků, čím níž rampa klesala.

„To je Vodička?“ ujistil se Gerasim. „Dej mi ho, chci se zeptat na ten výrobník.“

Odstrčil jsem Rusa a zhluboka se nadechl.

Ať už to bylo zásluhou enlilů a atmosféry, kterou na Namathé udržovali, nebo plicního čipu, jenž mi jednotlivé složky pouštního vzduchu okamžitě namíchal v tom správném poměru, na okamžik jsem měl pocit, že jsem zpátky na Zemi.

Byl opojný.

Hrana nakládací rampy se dotkla země a přede mnou se otevřel pohled na přistávací plochu. Velké transportní a nákladní lodě kot-

vily v samostatných docích, možná aby nikdo nezahlédl ani obrys toho, co vezou. My se obchodovat nechystali, takže jsme dostali místo na otevřeném kotvišti, hned vedle stanoviště kontroly posádek, které plánovaly roztočit těžce vydělané orgány v místních podnicích.

Vzpomněl jsem si, jak Aga říkala, že každá planeta má svou specifickou vůni. Tahle voněla překvapivě jako... domov.

Uvědomil jsem si, že pokud nepočítám krátkou návštěvu u rutašů, čeká mě můj první svobodný krok ve vesmíru. Jeden z mezníků lidských dějin, které, jak jsem doufal, neskončily loni přistáním mimozemských lodí na ruské Sibiři.

Ucítil jsem touhu říct něco většího než jen obvyklé „Kurva, Giuseppe, proč mám v jídle tolik chlupů?!“, ale než jsem našel vhodná slova, dal svým rétorickým schopnostem průchod Vodička.

„To je díra horší než Šunychl,“ zadrnčel mi ve sluchátku jeho chraplavý hlas. Rutašové ho sice zbavili nemoci z ozáření, ale jeho hlas dál zněl, jako by každé ráno vykouřil šedesátku startek včetně krabiček. „Jednou jsem blbě za-bočil u Bohumína a skončil tam. Chtěl jsem si protáhnout nohy, ale přes smog jsem na krok neviděl a vlezl jsem na něčí zahradu. Když